

- TARİH YAZAN KOMUTANLAR -

FATİH SULTAN MEHMET

YUSUF GÜLDÜR

GENÇ HAYAT

SURLARA EN YAKIN YER, 672

Atının üzerinde güçlkle duruyordu yorgun savaşçı. Dizlerinin takati kalmamış, gözlerinin ferisi yitmişti. Buğulu gözlerle bakıyordu müjdeli şehrin surlarına. Bir Peygamber müjdesinin peşinde arşınladığı onca çile yolunun sonunda, aradığını bulmuştu nihayet ...

Bizzat kulaklarıyla duymuştu Allah Resulü'nden (s.a.v): "Konstantiniyye bir gün mutlaka fetholunacaktır. Onu fethe-den kumandan ne güzel kumandan, onun askerleri ne güzel askerlerdir."

Böyle demişti insanların en hayırlısı. O derdi de yalan olur muydu hiç? Muhammed'ül Emin'di o. Asla yalan söylemeyen, düşmanlarının bile herkesten çok güvendiği muhteşem insan.

İlk kez Medine'de tanımuştu Efendimizi. Meleklerin bile gözünü kamaştıran mübarek nurunu görmüş, gülleri bayıltan enfes kokusunu doya doya içine çekmişti. Hicretle birlikte bir nur parçası düşmüştü Medine'ye. Mekkeli müşrikler tarafından her türlü eza ve cefaya müstahak görülen inananlar topluluğu, kutlu Nebi'nin izniyle hicret etmişlerdi Medine'ye.

Hız. Muhammed (s.a.v) gelinceye kadar Medine değildi bu beldenin adı. Herkes bu toprakları Yesrip olarak adlandırıyor-du. İslam'la birlikte medeniyet gelecekti bu mukaddes topraklara. İşte bu yüzden mesut beldenin ismi, "medeni yer" anlamına gelen Medine olarak değişecekti.

ALLAH, KORUYORDU PEYGAMBERİNİ

Bütün Müslümanlar hicreti tamamladıktan sonra Mekke'yi terk etmişti Peygamberimiz. İnananlar için kendi canını hiç saymış, hicret yolculuğunda bile defalarca ölümün kıyısından dönmüştü. Sığındıkları bir mağaranın ağzına örülen örümcek ağı ve mağaranın girişine bırakılan güvercin yumurtaları kurtarmıştı o mübarek canını. Hayır, bunlar sadece müşrikleri yanılmak için İlahî Kudret tarafından yazılan sebeplerden ibaretti. Allah, en dar zamanda bile sonuna kadar koruyordu insanların en şerefliisini.

Sahi, o gün Medine nasıl da bayram yerine dönmüştü. Allah'ın Peygamberine iman etmeye koşan müminler, nasıl da büyük bir coşkuyla karşılaşmışlardı çilekeş Müslümanları. Hele hele Allah Resulü ufukta görüldüğünde...

Dilsiz çocuklar bile o gün dile gelmiş, "Ay doğdu üzerimize, Veda Tepesi'nden." diye şarkılar söylemişlerdi. Gül yüzlü Nebi, İslam'ı ve Kur'an'ı getirmişti beraberinde. İnsanlık ve medeniyeti, putperestlikten bıkan insanlara hediye olarak sunmuştu. İnsan denilen o büyük şaşkınlı, cehennem çukurlarından cennet bahçelerine çağırılmıştı.

İşte o gün Ebu Eyyub el Ensari de koşmuştu bu mukaddes davete. Sonraları Eyüp Sultan olarak anılacak bu samimi insan, ilk kez orada görmüştü Ay Yüzlü Nebi'yi. Medine halkı, Allah Resulü'nü misafir etmek için yarışta idi bir ev inşa edilene dek. Herkes yakın olmak istiyordu. Herkes O'nu evinde misafir etmek istiyor, sonrası için de Onunla komşu olmayı arzuluyordu.

"Dilsiz çocuklar bile o gün dile gelmiş, 'Ay doğdu üzerimize, Veda Tepesi'nden.' diye ezgiler söylemişlerdi."

Nihayet, Peygamber'in (s.a.v) Kasva adındaki devesinin çökeceğe yere bir ev yapmayı kararlaştırdılar

ve talih işte o zaman güldü Eyüp Sultan'ın yüzüne. Evet, rüyalarında görmeye bile doyamadığı Hz. Muhammed (s.a.v), evi yapılan kadar onun evinde kalacaktı işte. "Mihmandar-ı Resulullah" diyecekti herkes ona. Yani Peygamberi konuk eden bahtiyar insan...

Şimdi o mutlu günler ne kadar da geride kalmıştı. Allah Resülü (s.a.v), 40 yıl evvel vefat etmiş ve kocaman bir hüznü bırakmıştı ardında. Sadece hüznü değil elbette bıraktığı; İslam'ı, yani yeryüzünün tek mukaddes dinini bırakmıştı emanet. Kur'an'ı, evrenin ve insanın son kullanım kılavuzunu bırakmıştı. Sünnetlerini, insanlara medeniyet bahşeden o güzelim davranışlarını ve anılarını bırakmıştı.

Tabii bir de büyük bir dava... "Allah'ın adı, üzerine güneşin doğup battığı her yere ulaşacaktır." demişti bir keresinde. İslam'ın, eninde sonunda bütün dünyaya yayılacağını haykırmıştı. Bir müjde daha bırakmıştı sahabelerine: Konstantiniyye'nin fethi.

İşte bu yüzden yollara düşmüştü Eyüp Sultan. Emevi İslam Devleti'nin Doğu Roma (Bizans) üzerine sefere çıkacağını duyduğunda, âdeta bir zıpkın gibi yerinden fırlamış ve "Ben de cihada gideceğim." diye haykırmıştı. Herkes büyük bir şaşkınlık ve hayranlıkla bakmıştı 90'lı yaşlarının olgunluğundaki adama.

Hayatının son yıllarını, belki de son günlerini yaşıyordu. Dizlerinde takat, gözlerinde fer, yüreğinde derman kalmamıştı. Kırk yıldır bir kez olsun yüzü gülmemişti. Allah Resülü vefat ettiğinden beri, kırk yıldır her gün kanlı gözyaşları döküyor ve bir an evvel hayata gözlerini kapayıp sevdiğine kavuşmak istiyordu. "Kişi sevdikleriyle beraberdir." dememiş miydi o büyük Peygamber?

“BENİ ATIMA BAĞLARSINIZ”

Kâinattaki her şeyden çok sevmiştir Allah Resulü'nü. Ne ana sevgisi ne evlat sevgisi ne de başka bir sevgi doldurabilmişti onun yerini. İşte bu yüzden Allah aşkıyla, Peygamber sevgisiyle düşmüştü mukaddes çile yollarına. “Sen bu yaşınla at üzerinde duramaz, aylarca sürecek yolculuğa dayanamazsın.” diyenlere, büyük bir hışımla; “O hâlde beni atıma bağlarsınız, ben de düşmem.” demişti.

Peygamber müjdesinin peşinde, binlerce kilometre yol gitmiş ve bu zorlu çile yolculuğunun sonunda Konstantiniyye'ye kadar ulaşmayı başarmıştı. Emevi İslam ordusu, surların önünde bir avuç serdengeçtiydi. Şehri fethedemeyecekleri, o sağlam surları aşamayacakları neredeyse kesin gibiydi. Buna rağmen Peygamber müjdesinin cazibesine kapılıp, ateşe uçan pervaneler gibi ölüme uçuyorlardı.

Bizans'ı hiç korkutmamıştı bu kuşatma. Daha önce defalarca kuşatılan şehir hiçbir ordu tarafından ele geçirilememiş, dahası kuşatmacılar ilk surları bile aşamamışlardı. Şehrin çevresinde üç sıra sur vardı. Surlar, bazı yerlerde 8 metreyi bulan duvar kalınlığıyla Bizans'ın gururunu temsil ediyordu âdeta.

Dahası, şehri kuşatanlar daha ilk sura ulaşmayı bile başaramıyorlardı. Surların dışında kazılan devasa hendekleri aşmak, en güçlü savaşçılar için bile çok zordu. Dahası hendeği aşabilenler, anında Bizans okçuları tarafından avlanıyor, dahası

“Eyüp Sultan, küheylanının üzerinde bir abide gibi dikiliyor, gururlu gözleriyle surları yıkıp geçiyordu zihninde. “Hak aşkına! Resul aşkına!” diyerek kuruyordu yayını...”

surların üzerinden devasa taşlar ve “grejuva” denilen alev topları yağıyordu.

İşte böyle bir şehre saldırıyordu Emevi İslam ordusu. İmkânsız bir sa-

vaşın kahramanca mücadelesini veriyorlardı. Eyüp Sultan yol boyunca çok yıpranmış, iyice bitap düşmüştü. Kaç kez atının üzerinde baygınlık geçirmiş, yorgun bedenini atına bağlayan ipler sayesinde düşmekten kurtulmuştu. Bu nasıl bir aşkı böyle? Bu nasıl bir fetih sevdasıydı?

İşte, o yorgun, yaşlı adam, surları görür görmez bir aslan kesilmişti âdeta. Küheylanının üzerinde bir abide gibi dikiliyor, gururlu gözleriyle surları yıkıp geçiyordu zihninde. “Hak aşkına! Resul aşkına!” deyip yayını kuruyor, sadağından çektiği okları birer gazap kıvılcımı gibi düşman üzerine saçıyordu.

Onun bu kahramanlığını gören genç mücahitler de iyice aşka geliyor ve Peygamber aşığının verdiği ilhamla, surlara doğru doludizgin koşuyorlardı. Bizans ölüm yağdırıyordu surlar üzerinden. Alevli oklar, devasa mızraklar, grejuva gülleleri, mancınık taşları ve kızgın yağlar İslam savaşçılarının üzerine sağanak sağanak boşalıyordu.

EYÜP SULTAN BİR SEMBOLDÜ

Bu sefer olacaktı. Gerçekleşecekti kutlu fetih. Ama şimdi, ama sonra... Emevilerin başlattığı bu kıvılcım, gün gelecek büyük bir yangına dönüşecek ve bu fetih ateşi, nice Müslüman kumandanın yüreğini yakacaktı. Eyüp Sultan bir sembol olacaktı bu kutlu fetih ülküsünde. Doksan yaşındaki mücahit, gencecik kalplere ümit ve inanç kaynağı olacaktı.

İslam neferleri kendilerini unutmuştu âdeta. Alevlerin üzerine doğru koşarken “Allah Allah” nidalarıyla haykırıyorlar, vurulup toprağa düştükçe de kırmızı güller gibi tebessüm ediyorlardı. Bir İslam savaşçısı için şehitlikten daha büyük bir mertebeye olabilir miydi? Hepsi dinleri ve ülküleri adına can vermek için birbirleriyle savaşıyor, attıkları naralar surların temellerini bile titretiyordu.

“Beni surlara en yakın yere gömün. Allah Resulü’nden şu kulaklarım ile duyduğum. Bir gün fethedilecek bu şehir. O gün müjdeli yiğitlerin seslerini duymak istiyorum.”

Eyüp Sultan da böyle atılıyordu düşmanın üzerine. Sanki bir anda gençleşmiş, sanki tıpkı Bedir Savaşı’nda Peygamber’in arkasında savaşır gibi koşmuştu. Koşuyordu surlara doğru büyük bir güçle.

Hiç aşamayacağını bilse de daha yakın, daha yakın bir yerde şehit olmak istiyordu. Surlara en yakın yerde şehit olmak ve bir gün bu şehri fethedecek olan müjdeli yiğitlerin kılıç seslerini işitmek istiyordu ...

Doludizgin koşuyordu surlara doğru. Başının üzerinden devasa taşlar geçiyor, dört bir yanına alev gülleri düşüp gencecik bedenleri yakıyordu. Bir ölüm sağanağının altında korkusuzca koşarken, sol koluna saplanan bir okla sarsıldı büyük âşık. Sendelese de inancına tutunup koşmaya devam etti. Ardından bir ok ve bir ok daha ...

Üst üste yediği oklar, büyük bir darbe vurmıştu yorgun ve yaşlı bedenine. Yillardır gövdesini taşıyan dizlerindeki son taktak çekildi ve bir kuru yaprak gibi düşüverdi yere. Gözlerini sura dikmiş, gururlu bakışlarla süzüyordu bütün surları büyük bir gönül huzuru içinde. Gülümseyen yüzüne, şehitlik nuru çoktan inmişti bile. Kavuşacaktı sevdiğine sonunda. Hem de müjdeli şehrin önünde, bir şehit makamında ...

Dudakları kıpırdıyordu belli belirsiz. Ya Kelime-i Şehadet getiriyor ya da içli içli yakarıyordu Rabbine. Onun düştüğünü gören genç bir mücahit hemen atından atlayıp yanına çöktü Eyüp Sultan’ın. Başını dizlerine koyup, “Şehadetin mübarek olsun ey Peygamber âşığı!” dedi büyük bir mutlulukla. Eyüp Sultan kalan son gücüyle sınıksız yakasına yapıştı genç süvari-

nin. Onu bütün gücüyle kendine çekip kulağına son sözlerini, en büyük vasiyetini fısıldadı:

“Beni surlara en yakın yere gömün. Duydum. Allah Resulü’nden şu kulaklarımla duydum. Bir gün fethedilecek bu şehir. O kutlu gün geldiğinde, müjdeli yiğitlerin seslerini duymak istiyorum.”

Ölüm yağmurunun altında, surların dibine kadar taşındı Eyüp Sultan ve burada toprağın kara bağına gömülüp, müjdeli yiğitleri beklemeye başladı. Fethedilecekti bir gün Konstantiniyye. Mutlaka fethedilecekti. Öyle demişti Allah Resulü. O demişse, olacaktı elbette...

SULTAN OĞLU SULTAN

Manisa, 1451

Şehzade Mehmet, büyük bir hızla at sürüyor, Manisa bozkırlarında âdeta bir fırtına gibi esiyordu. Belindeki kılıcı, atının terkisindeki yayı ve sırtındaki sadağıyla av peşindeydi ve önüne çıkan geyiği kovalıyordu.

Avdan eli boş döndüğü hiç görülmemiş, Manisa sancağına her döndüğünde, avladığı hayvanları fakir ailelere dağıtmıştı. Şimdi de ahu gözlü bir geyiğin peşindeydi; nicedir onu köşeye kıştırmasına rağmen, hayvanı bir türlü kıyıp da vuramıyordu. Avcılık yufka yüreklilere göre değildi ama bu geyikte bambaşka bir büyü, bambaşka bir efsun vardı sanki.

Geyik, öylesine masum bakıyordu ki Mehmet'e, sonuna kadar gerdiği yayını bir türlü salamıyordu. Artık her ikisi de yorulmuş, kan ter içinde kalmışlardı. Geyik, son bir hamleyle sekerek fundalık bir alana girip izini kaybettirmek istedi. Şehzade Mehmet de atını son bir gayretle mahmuzlayarak o fundalığın içine atıldı.

Yorulan geyik çalılarının arasına çökmüş ve nefes nefese kalmıştı. Teslim olmuştu sanki Şehzade Mehmet'e. Boynunu büküp toprağa koymuş ve bir bacağına hafifçe yukarıya kaldırmıştı. Mehmet, yayını yine kurmuştu kurmasına ya, oku yine salamayacağını hissediyordu.

İçinde bin bir his birbiriyle savaşıyor, bu geyiğin etiyle doyuracağını düşündüğü fakir ailelerin düşüncesi parmaklarını iyice

geriyordu. Ne var ki ne kadar gerilse de salamıyordu bir türlü oku. Artık yay kirişi parmaklarını kesmeye başlamış, parmak uçları kan toplamıştı. İçindeki merhamet hissini yenip okunu salmaya hazırlanıyordu ki, birden yavru bir geyik çıktı çalılardan arasından.

Doğruca diğer geyiğin yanına koşup büyük bir iştahla onu emmeye başladı. Demek ölmeden evvel son kez yavrusunu görmek istemişti güzel geyik. Demek yere çökünce bir bacağı bu yüzden kaldırmış, sütünü yavrusuna son kez sunmak istemişti. Yavru geyik, arkalarındaki avcıdan habersiz, büyük bir iştahla annesini emiyordu.

Anne geyik, başını kaldırıp âdeta yalvaran gözlerle baktı Şehzade Mehmet'e. Sanki "Ne olur yavruma ilişme. Bana da az müsaade et yavrumu son kez doyurayım." diyordu. Bu tablodan sonra bir daha oku salabilir miydi Mehmet? O yavru geyiği annesiz bırakabilir miydi?

ŞEHZADEYİ TUZAĞA ÇEKMEK

Evet, belki birkaç yoksulun karnı doyacaktı ama ya bu yavru geyik? Onu kim doyuracak, kim koruyup kollayacaktı? İşte bu yüzden hafifçe indirdi yayını. Bu yüzden, gözlerinin nemini usulca silip sessizce bu yürek burkan tabloyu izledi. Şehzadelerin ava çıkması gelenekti Osmanoğullarında. Zira savaş zamanı dışında bu şekilde savaşıklık talimi yapılır, şehzadeler uçanı da kaçanı da vurabilecek şekilde eğitilirdi.

Böyle de olmalıydı aslında. Yeri geldiğinde bir şehzade, kendini her türlü tehlikeden koruyabilmeli, tek başına pek çok düşmanla savaşabilmeliydi. Yanında muhafız bulundurmamak yetmezdi bir Osmanoğlu için. Etrafta bu kadar çok tehdit varken çok iyi yetişmeliydi bir şehzade.

Şehzade Mehmet, geyik ve yavrusunu izlerken çalılıkların diğer yanından bazı sesler işitti. İşte, sessiz sessiz birileri konu-

“Kendisini öldürmeyi düşünenler kim ise, bu geyik sayesinde fark etmişti onları ve şimdi avcılarını avlayacak, tüm hain planlarını başlarına geçirecekti.”

şuyor ve belli ki aralarında tartışıyorlardı. Acaba kendi adamları mı gelmişti onu aramak için? Yoksa başka birileri mi vardı fundalıkların arkasındaki meydanda?

“Nereye kayboldu bu Mehmet?” diyordu içlerinden biri. “Daha az önce arkadaki boğazı geçti. Doğruca tuzağımızın içine giderken bir anda nereye kayboldu?”

“Acaba anladı mı tuzağımızı?” diye fısıldadı bir diğeri. “Belki şimdi çıkar gelir bir yerden. Hazır muhafızları da yokken bitirelim işini.”

“Öldürmeyip de esir alsak, sonra Bizans’a satsak daha iyi olmaz mı? Bizans, Osmanlı şehzadesi için bize büyük bir hazine verir.”

“Evet, doğru söylüyorsun. Hele şu son gelen haberden sonra... Hani Sultan Murat’la ilgili...”

“Ama Mehmet üçümüzü de harcayabilir.” diye başka bir ses daha yankılandı. “Bakmayın daha on dokuz yaşında olduğuna. Silahşorluğu pek yamanmış.”

Neler diyordu bu adamlar böyle? Demek kendisine bir tuzak kurmuşlardı. Demek geyik bu fundalıklara girmese çoktan düşmüştü bu tuzağın içine. Peki, kimdi bunlar? Hangi cesaretle, hangi cüretle bir Osmanlı şehzadesini esir edip Bizans’a satmayı ya da öldürmeyi düşünüyorlardı? Babası Sultan Murat’ın kudreti tüm Anadolu’yu titretirken, onun biricik şehzadesine kastetmek nasıl bir cesaret işiydi ki?

İKİ DOST GİBİ ANLAŞIRLARDI ATIYLA ...

Gerçi adamlardan biri babasıyla ilgili bir haberden dem vurmuştu. Yoksa başına bir şey mi gelmişti babasının? Yoksa

Haçlılar, İkinci Kosova Savaşı'ndan sonra yeniden mi baskın vermişlerdi Osmanlı'ya? Sorular üst üste katmerleniyordu. Şehzade Mehmet, elini tirkeşine (sadak) atıp yeni bir ok çekiyordu.

Kendisini öldürmeyi düşünenler her kimse, bu geyik sayesinde fark etmişti onları ve şimdi avcılarını avlayacak, tüm hain planlarını başlarına geçirecekti. Asıl av şimdi başlıyordu şehzade için. Asıl eğlence şimdi başlıyordu.

Geyiğe anlamlı bir bakış attıktan sonra, atını da bir çalıya bağlayıverdi. Ak küheylanının başını okşayıp ondan sessiz olmasını istedi. İki dost gibi anlaşıyorlardı atıyla. Ak küheylan, sahibinin ne demek istediğini anlar, âdeta onun içinden geçenleri kendi içinde hissederdi.

Sesler, fısıltılar hâlinde hâlâ devam ediyor ve hemen önündeki çalılığın içinden geliyordu. Bir panter gibi usulca süzüldü Şehzade Mehmet. Yayını omzuna asıp kılıcını usulca kınından çekti. Avına atılmak için sessizce yaklaşan bir aslan gibi üç avcının arkalarına kadar geldi.

Haşhaşi kılıklı üç adam, uzun çayırların arasında yatıyorlar ve bir ipi gerdirmek için hazır tutuyorlardı. Şehzade Mehmet tam oradan geçerken ipi gelecekler ve onu atından düşürüp bir anda üzerine çullanacaklardı. Sonrası malumdu zaten. Elini kolunu kurbanlık bir koç gibi bağlayacaklar ve Bizans'a götürüp satacaklardı. Eğer bunu başaramazlarsa delik deşik edeceklerdi Osmanlı tahtının vârisini.

“Beni mi arıyorsunuz?” diye sert bir ses tonuyla ünledi Mehmet. Adamlar bu sert haykırış karşısında yerlerinden sıçradı ve her birinin beti benzi atmıştı. İşte, aradıkları genç adam tam da arkalarında duruyor, elindeki keskin parlak kılıcıyla bir abide gibi dikilip üçüne birden meydan okuyordu.

DÜŞMANINA MERT OSMANOĞLU

İstese onlar daha ne olduğunu bile anlayamadan haklayabilirdi Şehzade Mehmet. Çünkü en gafil anlarında yakalamış fakat buna rağmen, bu kalleşlere kendilerini savunmak için bir fırsat vermek istemişti. Zira bir Osmanoğlu'ydu o. Kalleşlik, kahpelik, sırttan vurma nedir bilmez, düşmanının karşısına mertçe dikilip tüm cesaretiyle meydan okurdu.

İşte şimdi de bunu yapıyordu Şehzade Mehmet. Hayatına kasteden bu adamlara son bir yaşama şansı veriyordu. Bir geyiğe dahi kıyamayacak kadar yufka olan yüreği, bir anda mangala dönmüş ve o mangalın ateşinde, düşmanlarının cesaretleri yanıp kül olmuştu.

Üç adam korku içinde sıçradılar yerlerinden. Hemen ayağa kalkıp Tebriz işi kılıçlarına davrandılar. Kılıçlarını kınından çıkarıncaya kadar hücum etmedi Şehzade. Düşmanın kılıcını çekmesi için müsaade bile etti. Adamlar hem dehşetle irkilmişler hem de hayretle sarsılmışlardı.

Ava giderken nasıl avlanmışlardı böyle? Dahası, şehzade neden onların boyunlarını sessizce vurmamıştı ki? Boyunlarını vurmamak bir yana, kılıçlarını çekmek için neden zaman tanımıştı onlara. İşte bu yüzden şaşkın bir ifadeyle bakıyorlardı Mehmet'in yüzüne. Onun korkusuz gözlerine, müthiş bir korku, endişe ve nefretle bakıyorlardı.

“Sizi biçmeden önce kimin adamı olduğunuzu söyleyip eman dileyin çabuk.” diye haykırdı genç şehzade. Sesi öylesine otoriter, öylesine tok çıkıyordu ki katilleri tir tir titretiyordu âdeta. Ne var ki sorusuna bir cevap alamadı. Cevap olarak üzerine doğru sallanan üç keskin metali gördü sadece.

Adamlar, hemen bir daire pozisyonu alıp Mehmet'i aralarına almışlardı. Belli ki profesyonel suikastçılardı. Ne var ki

Mehmet, elinde tek kılıç gibi görünen kılıcını ikiye ayırmıştı bile. Kılıç ustasının marifetiydi bu. Görünürde tek kılıç gibi duran fakat kabzadan tutup iki yana açtığında iki tane olan iki ince kılıç... Adamlar büyük bir öfkeyle saldırırken, kılıç darbelerini ustaca savuşturuyor, düşmanlarının üzerine yıldırım gibi gidiyordu. Artık adamların tek bir amacı vardı; Şehzade Mehmet'i öldürmek. Şimdi ne Bizans altınları umurlarındaydı ne de başka bir şey. Canlarının derdine düşmüştü üçü de. Şehzadeyi öldürmedikçe de kendi canlarını kurtaramayacaklarını anlamışlardı.

Genç Şehzade Mehmet, döne döne bir aslan gibi vuruşturmuştu hasımlarıyla. Salladığı her kılıç darbesi bir balyoz gibi iniyor ve katillerin tüm güçlerini kırıyordu. Sadece birkaç dakika sürdü bu savaş. Sonunda üç katilin cesedi Mehmet'in ayaklarının dibinde idi...

En büyük avını bitirdikten sonra, doğruca fundalıklara dalıp atını çözdü bağladığı yerden. Hayatını kurtaran geyik ve yavrusu çoktan gitmişti. O da Manisa'ya gidecek ve neler olup bittiğini öğrenecekti. Büyük bulutlar dolaşıyordu başının üzerinde. Kader kalemi, büyük hadiseler karalıyordu dünya sayfasına...

ŞENLİK

Bukaleon Sarayı, Konstantinopolis

Sarayda büyük bir şenlik vardı. İmparator Konstantin'in davetine icabet eden soylular midelerini tıka basa dolduruyorlar, genç kızlar tarafından çalınan ritmik Rum melodileriyle eğleniyorlardı. Bizans Sarayı'nda Tüm yüzler gülüyor, kahkahalar yükselip sarayın kubbelerine çarpıyordu.

İmparator Konstantin, en şık tören kıyafetlerine bürünmüştü bugün. Şenlikte Rum Patriği başköşeye kurulmuş; Habeş, Süryani ve Kıpti din adamlarının yanı sıra, Yahudi Hahambaşı da masadaki yerini almıştı. En seçkin dükler, en büyük şövalyeler onur konuğuydu Konstantin'in. Bu şenlik, âdeta Bizans'ın gövde gösterisi, o kibirli büyük gururunun simgesiydi.

Çok mutluydu Konstantin. Etrafa gülücükler saçıyor, parlayan gözleriyle, kafasındaki şeytani planları açığa çıkartıyordu. "Bizans'ı yeniden Anadolu'nun hâkimi yapacağım." diyordu kendi kendine. "Doğu Roma'yı, yeniden o eski ihtişamına kavuşturacağım."

Belli ki kendisini bu amaca yakın görüyordu artık. Anadolu'da pek çok Türk beyliği olmasına rağmen, bu toprakların kısa zamanda kendi hükümranlığına gireceğini düşünüyordu. Öyle ya, onu zorlayabilecek iki Türk beyliği vardı sadece: Karamanoğulları ve Osmanlı. Karamanoğlu İbrahim Bey'i çoktan kendi yanına çektiği için onları hiç dert etmiyordu. Konstantin için en büyük tehdit Osmanlı'ydı.